

U R Z E D N I K

Rozporządzenie wykonawcze z dnia 24 stycznia 1921 r. do ustawy z dnia 26 listopada 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 112, poz. 740) w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia rady obrony państwa z dnia 25 listopada 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 86, poz. 570) o jednorazowej daninie na potrzeby wojska.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 26 listopada 1920 r. w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia R. O. P. z dnia 25 sierpnia 1920 roku o jednorazowej daninie na potrzeby wojska (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 112, poz. 740) zarządzam co następuje:

Art. 1. Zarządy gmin wiejskiej i miejskich, które dotychczas nie złożyły jednorazowej daniny na potrzeby wojska obowiązane są uczynić to stosownie do rozkładu dokonanego przez władze wskazane w art. 6 rozporządzenia rady obrony państwa z 25 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 86, poz. 570).

W razie stwierdzonej uchwałą rady gminnej niemożności zebrania wyznaczonej daniny w naturze wolno przypadającą na te gminy daninę uiszczyć w formie ekwiwalentu w gotówce.

Art. 2. Za podstawę obliczenia tego ekwiwalentu służyć mają następujące ceny, ustalone przez ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem spraw wojskowych i ministrem skarbu:

buty kawalerskie	Mk. 1250
saperskie	1250
trzewiki	800
spodnie	760
bielizna: letnia koszula	160
zimowa	160
kalesony letnie	145
zimowe	145
koce	380
skarpetek para	90
onuc para	50

Art. 3. Ciężary wynikłe z uiszczenia daniny w gotówce, obliczonej na podstawie podanego w art. 2 ekwiwalentu pokrywa się w sposób przewidziany w art. 9 rozporządzenia rady obrony państwa, t. j. specjalnym podatkiem, lub dodatkami do podatków.

Specjalny podatek pobiera się na zasadzie równomierności od wszystkich mieszkańców obszaru danej gminy stosownie do ich dochodów płynących z tego obszaru i stosownie do wartości ich majątków na tym obszarze się znajdujących.

Dodatki do podatków przypisanych w danej gminie z wyjątkiem podatków wolnych od wszelkich dodatków obciążają równomiernie wszystkie na obszarze danej gminy przypisane państwowe podatki bezpośrednie według jednolitej stawki procentowej w stosunku do wysokości przypisanego podatku.

Art. 4. Natychmiast po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia zarządy gmin podejmują prace w celu jaknajśpieszniejszego wymiaru kwot, przypadających na pokrycie daniny, z tem, aby wymierzone kwoty były ściągane za pomocą organów samorządowych najpóźniej w ciągu dni 20-tu od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

Władze skarbowe obowiązane są zakomunikować zarządom gminnym wysokość przypisanych państwowych podatków bezpośrednich jako podstawę wymiaru dodatku.

Gminy nie będące wskutek poniesionych strat wojennych lub wypadków elementarnych w możności ściągania w powyższym terminie przypadającego na nie ekwiwalentu w gotówce winny za pośrednictwem urzędów wojewódzkich i tymczasowego wydziału samorządowego wnieść do ministerstwa skarbu podania o zezwolenia na spłatę przypadających należności ratami.

Ściągnięty w gotówce ekwiwalent wpłacają zarządy gmin do powiatowej kasy skarbowej (urzędu podatkowego), które o otrzymanej wpłacie zawiadomi właściwy wydział powiatowy.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy tych wypadków, w których jednorazowa danina została już w naturze lub gotówce ściągnięta, względnie w których zarządy gmin dokonały już rozkładu ciężarów w myśl art. 9 rozporządzenia rady obrony państwa, oraz wszelkich rekwiizycji dokonanych już na składach i u osób prywatnych.

O ile jednak rozłożone już składki, względnie dodatki do podatków nie zostały jeszcze ściągane, przysługuje zarządom gmin możność starania się o spłatę ratami w myśl art. 1 ustawy z 26 listopada 1920 r.

Art. 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tą chwilą tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy o ile pozostaną z tem rozporządzeniem w sprzeczności.

Minister spraw wewnętrznych:

L. Skulski.

Okólnik № 341-A-21 w przedmiocie rewizji urzędników i osób wojskowych na granicach Państwa.

Ministerstwo skarbu nadesłało odpis pisma okólnego do dykcji skarbu i urzędów celnych z dnia 13 stycznia 1921 r. L. 16655-DC-II-20 treści następującej:

Według art. 15 rozporządzenia ministra skarbu z dn. 7 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 86, poz. 570) o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznymi, tudzież na

mocy art. 3 ustawy z dnia 9 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 56, poz. 347), osoby winne wykroczenia przeciwko postanowieniom i zakazom do wywozu zagranicę dewiz i sum w walutach zagranicznych marek polskich, papierów procentowych i dywidendowych bez właściwego pozwolenia na wywóz, oprócz konfiskaty sum pieniężnej ulegają karze więzienia, względnie aresztu i grzywny do 100,000 marek lub jednej z tych kar.

Ze względu na to ostatnio wymienione postanowienie karne, należy osoby winne wykroczenia, o ile są poddany Państwa Polskiego, oddawać miejscowej władzy bezpieczeństwa, celem odstawienia do sądu pokoju, względnie sądu powiatowego, który jest jedynie uprawniony do zaopiniowania czy oskarżonego można pozostawić na wolnej stopie. Sądowi ma urząd bezzwłocznie dostarczyć opisu czynu dotyczącej sprawy.

Zastosować się do przepisów o zakazie wywozu muszą wszyscy, a zatem zarówno urzędnicy państwowi jak i osoby wojskowe, bez względu na rangę. W razie ujawnienia jakiegokolwiek nadużycia, lub choćby niezastosowania się do ustaw i rozporządzeń, należy z nim postąpić tak, jak z każdą inną prywatną osobą.

Zawiadamiając o tem wszystkie osoby, wchodzące w skład personelu ministerstwa, wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa na obszarze całego Państwa zaznaczam, że w razie potrzeby wywozu pieniędzy zagranicę, musi tak urzędnik cywilny jak i funkcjonariusz wojskowy uzyskać formalne zezwolenie w myśl rozporządzenia z 7 sierpnia 1920 r. i przedstawić go granicznemu urzędowi celnemu.

Bez takiego pozwolenia narażony będzie na skutki przewidziane rozporządzeniem. Zwykłych poleceń i legitymacji służbowych nie będą urzędy celne uznawały.

Minister sprawiedliwości: St. Nowodworski.

Pismo okólnie № 59-S-21 w przedmiocie odroczenia stawiennictwa do służby wojskowej funkcjonariuszów państwowych do dnia 1 marca 1921 r.

Na podstawie wydanych w swoim czasie zarządzeń ministerstwa spraw wojskowych udzielone zostały przez komisje przeglądowe odroczenia stawiennictwa do dnia 1 listopada 1920 r. tym funkcjonariuszom państwowym, którzy przy przeglądzie przedstawili zarządzenia władz urzędowych, że co do nich wniesione zostały reklamacje, a którzy podlegali poborowi b. oficerów narodowości polskiej ur. w latach 1901 do 1879, b. podoficerów roczn. 1890 do 1895, b. kawalerzystów roczn. 1885 do 1895, niewojskowych roczn. 1895 i 1902, b. wojskowych i niewojskowych roczn. 1890 do 1864.

Zarządzeniami ministerstwa spraw wojskowych (oddz. I sztabu sekcja poborowa i uzupełnień) z dnia 26 października 1920 roku. L. 59442-7796-20-1 i z dnia 16 listopada 1920 r. L. 66350-9019-1, przedłożono ważność powyższych odroczeń do dnia 1 stycznia 1921 roku, a następnie pismem tegoż ministerstwa z dnia 30 grudnia 1920 r. L. 79636-1L463-20-1 zarządzono, ażeby powiatowe komendy uzupełnień niezwłocznie odroczyły do dnia 1 marca 1921 r. stawiennictwo tym funkcjonariuszom państwowym reklamowanym przez władze cywilne, którzy przedstawili zaświadczenie odnośnych władz urzędowych, że co do nich wniesione zostały reklamacje, a którym komisje przeglądowe już udzieliły odroczenia stawiennictwa do dnia 1 stycznia 1921 r.

Ministerstwo sprawiedliwości podaje powyższe do wiadomości podwładnych władz i urzędów.

Minister sprawiedliwości: w. z. Dr. Jan Morawski.

Rozporządzenie ministra przemysłu i handlu, z dnia 10 lutego 1921 roku, wydane w porozumieniu z ministrem aprowizacji, w przedmiocie zniesienia sekwestru toju.

Na podstawie dekretu z dnia 27 stycznia 1919 roku, w przedmiocie sekwestru surowców, półfabrykatów i towarów, (Dz. Pr. z 1919 r.

Nr. 10, poz. 124), zarządzam, w porozumieniu z ministrem aprowizacji, co następuje:

Par. 1. Znosi się sekwestr toju.

Sprzedaż i przewóz toju nie podlegają żadnym ograniczeniom.

Par. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

*Minister przemysłu i handlu:

(-) S. Przanowski.

Rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych z dnia 9 lutego 1921 r. w przedmiocie zapewnienia bezpieczeństwa Państwa i utrzymania porządku publicznego w powiecie olkuskim w okresie czasu do dnia 2-go maja 1921 roku.

Na mocy art. 1 i 2 ustawy z dn. 25 lipca 1919 r. (Dz. Pr. 1919 № 61, poz. 361), oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 12, poz. 66), niniejszym wprowadzam na całym obszarze powiatu olkuskiego na okres od dnia ogłoszenia do dnia 2 maja r. b. moc rozporządzeń ministra spraw wewnętrznych, wydanych na podstawie powyższej ustawy w przedmiocie zapewnienia bezpieczeństwa Państwa, wymienionych w rozporządzeniu z dnia 31-go stycznia 1921 r. w przedmiocie zapewnienia bezpieczeństwa Państwa i utrzymania porządku publicznego w okresie od dnia 2 lutego do dnia 2 maja 1921 r. („Monitor Polski” z 1 lutego 1921 r. № 25, poz. 63).

Minister spraw wewnętrznych:

w z. (-) Kuczyński.

Rozporządzenie naczelnego nadzwyczajnego komisarsza do spraw walki z epidemjami, w przedmiocie utrzymania porządku w domach, na dziedzińcach, chodnikach i jezdniach w stoł. mieście Warszawy.

Celem zapobieżenia szerzeniu się epidemji w stoł. m. Warszawie zarządzam na podstawie art. 3 lit. c ustawy z dnia 14/7.1920 r. Dz. Ust. Rzp. P. № 61 poz. 388 co następuje:

Art. 1. Dozorcy domów obowiązani są:

1) utrzymywać stale w porządku i czystości ulice t. j. chodniki i jezdnie, 2) zraszać ulice przed zamykaniem w miarę potrzeby, a podczas suszy przynajmniej raz dziennie, 3) zmywać wodą miejsca postoju dorożek i platform, 4) oczyszczać codziennie bramy, klatki schodowe i zejścia do suteren, 5) czyścić i zmywać w miarę potrzeby, a co najmniej raz dziennie ustępy służące do ogólnego użytku.

Art. 2. Przepisy art. 1 obowiązują w równej mierze dozorców hal, placów i plantacji miejskich oraz dozorców posesji rządowych odnośnie do powierzonych im obiektów.

Art. 3. Lokatorom poszczególnych domów zabrania się:

1) wystawiać do klatek schodowych kubły ze śmieciami lub zlewkami, 2) zanaczyszczać klatki schodowe odpadkami domowymi, płocinami i wydaliniami, 3) wyrzucać śmiecie i wylewać pomyje przez okna lub drzwi na dziedzińce lub ulice, 4) zmiatać śmiecie z parapetów i balkonów na ulice, 5) wietrzyć i trzepać garderobę, pościel, meble i dywany w oknach i na balkonach zarówno zewnętrznych jak i wewnętrznych.

Trzepanie to i wietrzenie może odbywać się na dziedzińcach domów w oznaczonych godzinach i w wyznaczonym na ten cel miejscu, 6) utrzymywać bydło i trzodę chlewną w domach względnie zabudowaniach domowych bez wyraźnego pozwolenia władz policyjno-sanitarnych.

Art. 4. 1. Właściciele nieruchomości obowiązani są:

1) czuwać, by na każdej posesji znajdowała się skrzynia na śmiecie mocno zbudowana ze szczelną pokrywą, utrzymywana czysto, a w miarę potrzeby smolowana lub bielona wapnem, do której winny być wsypane śmiecie, odpady kuchenne i t. p. 2) dbać by śmiecie regularnie były wywożone o raz niedopuszczać do ich przepełnienia i składowania śmieci obok śmietnika, 3) czuwać by doły kloaczne w domach nieskanalizowanych nie były wypełnione ekskrementami wyżej 3/4 głębokości, oraz by wywożenie zawartości dołów odbywało się regularnie i w sposób najmniej zaturbujący powietrze w wozach hermetycznie zamkniętych.

2. Właścicielom domów zabrania się:

1) zamykanie ustępów do mycia, służących do użytku ogólnego, 2) przepompowywania w posesjach nieskanalizowanych zawartości i ścieków kloacznych do wpustów kanałów ulicznych.

Art. 5. Zabrania się zanieczyszczać wydzielanymi ulice, węgly domowe i parkany.

Art. 6. Padlina wszystkich zwierząt może być usuwana jedynie przez miejski zakład utylizacyjny niezwłocznie po zdechnięciu zwierzęcia. O każdym wypadku takim obowiązany jest dozorca domowy niezwłocznie zawiadomić właściwy komisariat policji.